

Pesten vasárnap october 2^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

S z ö k e v é n y s o r s a. *(Folytatás.)*

Sokáig maradtak siker nélkül a' csekély eszközök, mellyekkel a' két némben az alélttat életre vissza hívni törekedett, 's már a' tapasztaltabb anyó kimondá, hogy halál ellen nem termett orvosfű; már Terka arczain is egy pár gyöngy gördült-le a' mély részvéttől, mellyet a' haldoklónak szépsége alkalmasint még nagyobbított, midőn éppen ezen meleg cseppek az ifjúnak arczára esésök által abból egy mély sohajtást fakasztának, nem sokára pedig egy pár koromfekete szem fölnyílását vonák maguk után, mellyeknek égő tüztét csak az előbb volt ájulás szelidíté. Első tekintete Anna asszonyra esett, ki éppen azzal foglalatatoskodék, hogy a' vízzel, mellyet a' könnyű talpú Terka a' szirtpatakból hozott, az ifjúnak homlokát és halántékait meglocsolgassa. Egy második sohajtás 's a' szemeknek újra behunyása volt következő ezen pillanatnyi üdülésnek. Nem sokára azonban fölemelé fejét a' bal oldal felé nézendő, honnét lassúdad zokogás hallatszott. Midőn itt Terka bájoló arczát könyek között feléje mosolyogni megpillantá, alkalmasint egy angyalt vélt látni; legalább oly valami vegyült komoly vonásaiba, mi valanielly epedő örömhöz hasonlít, 's kevés idő múlva ezen alig érthető kérdést hozá ajkaira: „Hol vagyok? ki vagy te szép teremtés?”

Fél óra múlva a' sebesített ifjú visszanyerte eszmeletét, 's elég ereje volt ápolójinak segédelmével fölkelni, és magát egy fához támaszthatni. Többet azonban nem tehetett, sem azt, hogy a' némberek tanácsa szerint vele egy félórai távulságra vissza menjen az öreg Ruffo lakásához: mert fejében kívül esése által lába is kificzomodott. Ezen fölfedezésre nagyobbodott a' zavar. Anna asszony kezen ellene mondott, hogy Terkát az ifjúval egyedül hagyja, 's haza menjen segítségért; mert kedvetlenül és aggodalommal vevé észre azon nagy benyomást, mellyet ezen idegen az élénk véralkatú 's könnyelmű leányra tett. Szerencsére valamely ismeretes öszvérhajcsár jött az uton, ki legott késznek mutatá magát, hogy az ide-

gent öszvérén az említett lakásra elvigye, és nem sokára mindenki uton volt, 's hogy el ne felejtssük, Anna asszony káposztája és tyúkjai is.

Négy héti időköz mulva lépünk az egyszerű lakba, mely az elévedtet ama nevezetes éj után nyájasan befogadta. Az öreg Ruffonak háza — Terka atyjáé — a' körülfekvő épületek között minden esetre a' legszebb és legjobb szerkezetű volt; de azért sem pompás, sem igen kényelmes. Kit azonban falusi egyszerűség 's tisztaság kielégítene, az a' szőlőlugasos háztetőt, a' tetemes szilfa-csoportulatot, melyek a' háznak egy részét beárnyékolák, 's annak alján egy friss forrás csörgedez egyszerű csőn által, a' főzelékekkel bevetett kis kertet, mely virágzó csipkebokrokkal van kerítve, a' nagy kandallóval 's fehérre gyalult asztallal és padokkal ékes tiszta szobát, a' világos konyhát, leginkább tartózkodó helyét a' családnak, lobogó tüzével és forró üstjével látja, az bizonyára mindent rendén fog látni, 's a' házat csinosnak találndja. Nyájasabb a' többinél még a' háztető alatt épült felső szobácska, mely az egész völgyre nyitva kilátást, 's a' legzordonabb vadságot a' legszelídebb kellemmel egészen közel egyesíté egymással.

Ezen szobában, melynek kevés bútorai egy tiszta ágy függönyök nélkül, egy két szalmaszék 's egy asztal valának, de a' melynek ablaka előtt két diófa ágai lebegtek a' könnyű szélben, 's árnyékokat a' fehér falon enyelegve ide oda terelgeték, itt ült búskomoly helyzetben az idegen, sértett lábát még fájlalva, egy padra ágyazva, és fejét, melynek már csaknem egészen behegedt sebét Terkának legszebb selyemnyakkendője takará, könyökére támasztva. Előtte állott az őt felvidámitni törekvő leánya, mindent kimerítve, mit természeti elméssége, könnyű, gyermekded kelleme nyujthatott; olly tulajdonságok, melyeket diadal nélkül hálátlanokra pazérolni nem szokta, 's melyek most még is kevés benyomással látszottak lenni egy emberre; ki a' legrendesebbekhez tartozott, kiket valaha ismert, 's ki éppen ez által 's mindig újra költé-fől benne kis tetszvágyát. Ha bár szíve jósága elégséges volt volna is minden saját érdek nélkül egy szenvedő idegennek segítségére lenni, még is ezen részvétét sokkal emelé ama kedvesség, melyet a' szép idegenen talált, 's abbeli vágya, hogy ennek komolyságát 's elvonultságát eloszlassa, és az ifjúnak szívében olly vágyakat költson, melyeknek azonban betöltésére még ő (a' leány) nem érlelég elhatározottságot magában, 's illy esetben miveltnél és miveletlennél a' határig könnyen hágitak-át, melyet a' gyengéd asszonyiság jelelt-ki.

„Terka! hagyj-fől már egyszer a' bohóságokkal — szólott a' szoba egyik szegletében ülő gazda, Terka apja, ki fa-kanalakat fa-

ragott — hiszen látod, hogy ezen urnak nem tetszenek; eredj-le dogdra, 's hagyd az embereket békével. Mind az, a' mit tenned kellett volna, még sem történt-meg, és“ — „Ej — mond a' kis pajkos, és lábával türelmetlenül egyet toppantott — de tessék ám neki a' tréfa, és nevéssen! Nem tudja kegyed — 's itt az idegenhez fordult — mit mond Anna néne? Legyetek vidámok, hogy egészségesek lehessetek. Mig kegyed e' fekete gondolatoknak bucsút nem mond, mellyek olly sötétek, mint az ördög barlangja, mellyben kegyedet találtuk, mig kegyed illy bús-komorán ül itt ('s ezt egy nevétséges testállással parodiázá) — 's nem ugrál, nem tánczol velem, mind addig az orvoslás híjába van. Vagy talán azt hiszi, hogy vig nem is lehet; bizony mondom, ezt egyszer már igazán meg kellene próbálnia!“ — E' szavak után kezébe vön Terka egy ott fekvő kis dobocskát, 's azt feje felett megkanyarítván olly finom könnyedséggel szökdelt a' szobában néhányszor körül, mintha tavaszi szellők szárnyain lebegett volna. Azután térdre ereszkedék a' pad fölé, melylyen a' betegnek lába feküdt, szétrázá holló hajfürteit márvány homlokáról és égő arczáról, 's alulról olly szeliden és egyszersmind olly csábítólag néze-föl az ifjúnak képére, hogy azt ennek komolysága már ki nem állhatá. Nyájasan megsimitá a' leánynak fényes fürtjeit, 's valami, mi mosolygáshoz hasonlított, lebegett-el szép kesergő vonásain.

„Bocsássén-meg a' bohó leánynak, uram — mond az öreg. — Lássá kegyed, mindig illyen volt ő; a' mi komolyság volt az életben, azt abba hagyta, vagy vidámsággá kellett változnia annak is; de szíve jó.“ — „„Azt tudom — viszonzá a' vendég — 's azért nincs szüksége bocsánatra. Csak légy nyugodt, kedves gyermek — folytatá, 's tiszta csengő hangja gyengédséget vön-fel — az embereknek egy részét öröm, másikat keserv élteni: de te bátran mondhatod magadról, hogy én, ha te nem volnál, már nem volnék itt; mert résztvevő szívednek kellett léteznie, hogy egy ismeretlen saját veszélyeztetéssel megszabadítani 's ápolni lehessen, mint azt te cselekedted. De hol marad Anna asszony? Megigérte nekem, hogy elutazhatásonról gondoskodni fog, 's erről nekem tudósítást hozni. — Ah itt van kend Anna asszony — no's, hogy állnak a' dolgok? talált vezetőt számomra?“

„„Kedves ur, kegyed hevülve van — felelt az öreg asszony, ki hosszas tapasztalás által némi orvosi ismeretekkel is birt — hogy beszélhet elutazásról, mielőtt még meggyógyult?“ — „Azt nem érti kend édes Annám — mond az idegen — nekem el kell mennem, habár elmenetelem új veszedelembe taszít is; itt nem lehet maradnom, 's azért koronázza-meg irántam bizonyított barátságát azzal, hogy

nekem egy embert keres, ki a' hegyeken keresztül schweicz országba elkísérjen.“ — „Igen igen — mondá Anna asszony fejét csóválva — egy hiv embert; hisz' éppen ez a' nehéz dolog. Hogy lehessen illyet most találni? Alessandrohoz mentem — folytatá, az öreg Ruffohoz fordulva — de mind a' két fija Ameno felé ment vajjal; az öreg Kamillo sincs itthon, 's a' többiek, kikre magát bizni lehetne, külföldön vannak.“ — „No, ha nem lelek vezetőt, tehát magam menndek“ — mond sötéten az idegen, 's mély gondolatokba merülve csak keveset figyelt az öreg Ruffonak ellenvetéseire, ki hozzá részvétellel közeledék. Terka ez alatt az ablakban állott, 's ott élénk nehezteléssel egy szép virágot tépett össze, melyet eddig legnagyobb szorgalommal ápolt, mivel az idegen e' virágot kedvelé. „Kimélje szavait, hagyjon békét Anna — mondá most, félig megfordulva — selyemszövelei várnak reá, a' frankfurti vásár, az ő nyeresége hívja őt; mit gondol a' hideg keblű azzal, ha mi itt a' hálátlanért aggodalmakban senyvedünk.“

Az apának korholó szavai s' az öreg barátnénak roszalló tekintete félbeszakaszták a' szenvedélyes leányka beszédét; de az idegen, ki alkalmasint elég mélyen látott a' leánynak fellázadt kebelébe, minden korholásnak ellene mondott, megfogván a' leánynak ellenkedő kezét, 's nyájas-mosolygva: „Csak hagyjátok őt perelni — ugymond — jó emberek! minél élesebb a' nyelv, annál hajlandóbb a' szív!“ — 's a' leányhoz fordulva: „tehát valóban azt hiszi Terka, hogy én életem megmentőjét 's jó barátimat hiú nyereség miatt el tudnám hagyni? vagy gyermekes makacsságból kívánnám elhagyni e' menedékhelyemet, hol illy jó emberek részvétét tapasztalám? — Komo-lyak, mint maga sorsom, az én okaim; élet és becsület forog itt fenn; én nem vagyok itt bátorságban!“ — Az ifiú arcának mosolygó kinyomása ezen utósó fontos szavaknál ismét bús keserűségbe ment által. A' két öregnek arczára nyugtalanság és aggodalom ült, és Terkának lesütött szemei könyeket, melyek igen különböző indulatok között gyülenek ott össze, ejtének a' kézre, mely még mindig halkszorítva tartá az övét.

Ezen egyetemes megindulás perczében a' falépcsőről föl felé sikoltás hallatszott; az ajtó hirtelen felrántatott, 's egy fekete bodorfej, melyből egy pár gömbölyű, de igen élénk szemek villogtak elő, tolá-be magát az ajtó-nyíláson, a' benvolttak helyzetén 's megindulásán látszólag megütközve. E' fej után egy izmos alak tűnt elő, ki- nek legnagyobb szépsége testének izmosságában áll vala, és „Anselmo!“ hangzék egyszerre az öregek és Terka ajkából. Ezen utóbbi félig zavarodva, félig kedvetlenül állott félre, 's ez által a' bejövőnek az idegent látni engedé.

Mihelyt Anselmo ennek vonásain keresztül futott, elveszté arca azon vad kinyomást, melyet első pillanatban fölvelt. Eleintén határtalan csudálkozás, azután olly öröm mutatkozik rajtok, minő csak egy Olasznak heves keblében támadhat. Oda rohanni, az idegen előtt térdre esni, kezét megfogni, és szótlán csókok közt könnyűkel áztatni, mind ez egy percznek volt mive. — „Gróf ur, o legnemesbike az embereknek! életem megszabadítója, védelmezőm! Istenem! milly szerencse kegyedet ismét láthatnom!” — Ezen felkiáltásokat lehete közben közben hallani a' kéjittas ifjú ajkából. De azután sebesebben következének egymásra e' kérdések: „Az Isten szerelméért, nagyságos uram, hogyan találom ismét itt a' földnek ezen ismeretlen szugolyában kegyedet, kit a' legnagyobb fénynek közepette hagyék-el? 's kegyed beteg? meg van sebesítve? — Mi történt itt?” — kiálta felszökelve 's a' benvoltakhoz fordulva.

Átalában mióta Anselmo belépett, az érzelmek igen megváltoztak. Anna asszony és az öreg Ruffo midőn megérték, milly nagy vendéget vala szerencséjük ápolni, kivel pedig csak úgy bántak, mint magukhoz hasonlóval, megijedtek, 's emlékezetüket elkínózák fölkeresendők benne mindent, mit netalán illetlent tettek vagy mondtak. Terkánál ellenben a' neheztelve kicsucsorított ajak, a' szemnek kétséges kinyomása, a' neheztelés és öröm, csalódás és remény között habozó, a' szelidenboltozott arcoknak lángoló pirossága, 's még is régi barátjához szeliden oda hajlása, több féle érzelmet gerjeszthete. Az idegen pedig, ki első pillanatokban Anselmót aligha megismerte, igen örvendetesen lepeték-meg, mihelyt a' vidám őszinte arcot emlékezetek közé felvehette, 's látható volt, miképpen azon bizonyosság, hogy most egy izmos élénk emberre, egy háladatos barátjára, talált, kivezérője leendhet, ama tűnődését, melly eddigelé Terkát annyiszor boszontá, 's a' leánykára némi vonzó erőt gyakorlott, egyszerre eloszlatá. *(Folytatás következik.)*

HAZAI HIRLELŐ.

Gyászhir. Mult september 14-kén Grätzben (stajer országban) halt meg rövid betegség után élete 63-dik évében n. mgú Fogarasi idős gróf Nádasdy Leopold ur, cs. k. aranykulesos, belső titkos tanácsnok, t. n. Komárom megye örökös főispánja, ó excja. Gyászolja halálát: fija n. Fogarasi gr. Nádasdy Leopold cs. k. aranykulesos, a' t. kir. ítélőtábla bárója, t. n. Komárom megye örökös grófja és főispáni hivatal helytartója; — ennek hitese m. Soborsini báro Forray Julianna asszonyság, csillagkeresztes dáma — és az idvezültnek leánya m. gr. Nádasdy Karolina assz. mgos Németujvári gr. Batthyány Károly ur hitese. A' boldogultnak hideg tetemei Vas megyében, Léka mezővárosban levő nemzetségi sirboltba vitettek örök nyugalomra.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' Bojobi 's Guajava Dél-Amerikában. — A' Bojobi vagy koronás kigyó, akár diszes voltát, akár ritkaságát vegyük fontolóra, figyelmet érdemel. Szája rövid és széles; fekete, melynek hátulsó részén sárga színű karika tűnik-fel oly formán, mint valamely korona; 's innen van „koronás kigyó“ nevezete is. Háta pikkelyeit a' legszebb zöld szín ékesíti, mely hasa felé lassanként elhaló, 's a' hasán levőket legszebb sárga szín jeleli. Két kicsin szeme élénken csillámlik-ki sötét homlokából, melyeknek irányában száj-nyílásuk felé, egymáshoz ugyan közelebb, ugyan annyi orr-lyukjok van. Lakjok leginkább fa-odú, 's leggyakrabban Guajava-fa odúja, melynek törzsökén 's ágain gyakran körülfontva leskődnek préda után.

A' Guajava gyümölcsei igen sokat hasonlítanak a' mi körtvélyeinkhez; gyönyörű sárga színt nyernek érettebb korukban, míg napra néző oldaluk a' legszebb piros színre olvad-át. Ezen fa a' Malabariak előtt Pela vagy Pelouka neven ismeretes. Levelei hosszúkások, csoportosan nőnek-ki egy-más mellett, hogy közttek az apróbb madárkák legkényelmesb fészkeket építhetnek.

Gyakran lehet látni főként kolibriket (lásd a' Honm. 76 ik számát) illy fa-ágak közt fészkelni. Azonban ezen picziny madárkákon, bármily ügyesen rejtsek is ellenségeik elől fészkeiket, sokszor ki kapnak a' mérges nagy pókok; ugyan is az illy fa-ágak közé rakott fészkeikre felsőbb ágakról hálószálaikon alá ereszkedve, ollóikkal a' kis kolibri-tojásocskákat átlukasztják, 's a' benne levő nedvet kiisszák.

B . . . C.

K Ü L Ö N F É L E.

Mostani remete. Nem erdőbe, nem sivatagokba rejteznek mai nap a' remetek. Az, kiről itt beszélni akarunk, ágyba rejtezkedett, melyben 53 év óta jól és vidámon fekszik. 18 éves korában egyszer lefeküdt, 's mostanig, midőn már 71 esztendő, még nem kelt-föl. Ezen különös lény franczia országban létez Mesnil-sous-Jumieges nevű helységben. Fiatal korában beszélni, írni és olvasni tudott: hanem már akkor vala hajlandó búskomolyságra. Midőn nagykorú lett, jószágát egy közel rokonának adta által azon feltétel alatt, hogy neki szállást és tartást adjon egész élete végeig. Ekkor ágyba feküdt; 's csak akkor hagyá-el, midőn közönséges állati szükségeit vala kielégítendő. Néma maradt, 's minden emberi tekintetet kerül. Csak néha-néha hallanak tőle egy-két szót mormolni. Jó étvágya van, 's tökéletes egészséggel látszik birni; ágyát maga veti-fel magának. Midőn ételét hozzák, elfedi arczát; a' fehér ruhát csak melléje tesz-le, melyet akkor vesz magára, ha egyedül van. Kevés ember láthatta őt, 's ezek is csak véletlen meglepés által. Kik neki szolgálnak, jelekkel beszélnek vele. Ezen személyektől tudni, hogy midőn néhány rokonainak, nevezetesen annak is, kinek ő jószágát által adta, halálát neki megjelentették, a' részvétnék legkisebb jelei sem mutatkoztak rajta.

A' nőszemélyek helyzete miveletlen nemzeteknél még mindig felette szánakozásra méltó; mint az a' következő tudósításból is látható, melyet Balbi ur, az ismeretes statisticus irt-le. Chardin beszéli, hogy Mingrelia legbájosabb szüzei 13—18 éves korukig 20 tallérért, az asszonyok ellenben csak 12 tallérért árultatnak. Egy fiatal circassi nő, ha szép és eléggé veres hajú, 17.000 frankra becsültetik. A' Kacsiezeknél egy leanyzó 5—30 ju-

hot vagy ökröt ér; de remek szépségnek kell lenni, melyért 100 juhot adnak. A' Kirgiseknél egy férjhez menő leánynak közönséges ára 50 ló, 25 tehén, 100 juh, egy pár teve, vagy egy rabszolga kocsival együtt. Egy tungusi leány 20—200 marhát ér. A' Samojedeknél egy leányt 20 jávorszarvassal fizetnek, mi 100—400 frankkal hasonló. Egy ostyák leány mindig 10—100 jávorért adatik. A' Nogiaknál, új orosz országban, a' férfi feleségét egy pár kanczáért vásárolja. — *Englisch ur*, kikevéssel ez előtt bentazta Egyiptust és Nubiát, beszéli, hogy Berberióban egy férjhez adó leánynak közönséges ára egy-egy ló. Burkhard bizonyítja, hogy a' Nubiaiak feleségeiket a' szüléktől 36 török piasteren vásárolják. Marmarika pusztáiban és faluiban is, melyek Tripolishoz tartoznak, a' leányok szintén pénzért adatnak férjhez. Aulad-Alynál egy pár tehénnel cseréltetnek-föl, 's ritkán fizettetik-meg a' legszebb beduin-leány többel, mint egy pár tevével.

Éltes színésznék. Marie Blanche Alziary de Roquefort, egyike azon két színésznének, kik St. Val név alatt a' francia színpadot dícsőiték, nem régiben 85 éves korában meghalt Draguignanban. Nem sokáig élt néneje után, ki Parisban halt-meg. Ez 300.000 frankot érő ingatlan jószágot hagyott maga után: míg a' másik kevesebbé gondoskodott jövedelmét biztosítani: azonban, miután Lerina szigetének birtokosa lön, eleintén visszavonatkozott, 's ott valamelly trónjáról lemondott királyné gyanánt élt a' Francziák legrégibb kolostorának csendes falai között. Innét későbbben családja ohajtásainak engedve Draguignanba ment lakni, hol egy szerető unoka-öcs karjaiban átszenderült a' csendesebb létbe. Ezen két híres színészné francia ország legkisebb városában, St. Paul du Varban született.

Szerencsétlen eset. Majus 23-kán Villapizone helységben, Lombardiában, következő igen gyászos esetnek valának tanúji. Valamelly 13 éves pórsuhancz a' ganéjos gödörbe bocsátkozék, hogy abból szántóföldjek számára ganéjt hányjon-ki; de nem jött többé napvilágra. 19 éves bátyja nem győzvén őt várni, látni akará, mi történt vele, vagy hogy szükség idejében segítséget nyújtson neki, utána ereszkedék; de ez is szintén benn maradt. Végre egy öreg nagybátyjok szállott alá, de az is ott maradt. Későbbben mind a' három megfulva ásatott-ki. Szinte hihetetlen, hogy a' föld népe olly gyakran 's annyi szomorú példa által megintetve, nem tud elég elővigyázatra szokni.

Könyvirás könnyebbése korunkban. Zoroaster, mint mondják 12.000 ökörbőrrre irta könyveit. Akkor tehát a' véres mézárósi mesterség a' könyvirással közelebbi kapcsolatban állhatott; hogy ezen két egymástól igen különböző mesterség között valamelly titkos rokonság még is megmaradt, bizonyítja a' legújabb francia literatura. Egyébíránt igen sajnálhatni, hogy a' szokás, ökörbőrökre írni, kimult a' divathól; mert az ó kornak ezen drága papirosa most bizonyára sok írótt visszariasztana az írástól, ki most az olvasó közönséget sületlenségeivel boszontja.

Elmés találmány. Hogy a' boltok éjjeli őreit angol ország gyáros városaiban ébren tarthassák, bizonyos órákat gondoltak-ki, melyek a' házban vannak ugyan, de rajtok zsinór függ, 's azt az őrnök meg kell huznia. Minden reggel az óra mutatóján láthatni, melyik félórát aludta-el ő őrsége.

Túl vitt pontosság. Egyik francia kerületbeli helység bírájától a' minap egy rég megholt embernek keresztelő levele kéretik kiadatni, bizonyos öröklés végett. Az igen pontos bíró félt, hogy hamisat ír, ha a' keresztelő levelet szórul szóra leírja, mivel abban olly személyek jönnek elő, kik már rég

meghaltak. Ó tehát mindegyik névhez hozzá teszi e' szócskát „boldogult“ — 's a' keresztelő levél most így szól: „Én alólirt boldogult Robin Péter N.N. községnek plebanusa ma 1700. april. 2-kán délben a' boldogult Turpin Jakabra, ki tegnap bold. Turpin Antal földmivelő és Jacquin Anna assz. törvényes ágyából született, a' kereszttség szentségét reá adtam. Keresztatyja boldogult Vilette Jakab napszámos, 's keresztanyja bold. Fromont Katalin assz. volt, mind a' kettő ugyan ezen községből, kik velem együtt a' bold. plebanussal aláírtak.“ Ezen külön keresztelő levél az említett kerület első alelnökének nyújtott-bé latomázásra.

EMLEKMONDÁS.

A' bölcs.

A' bölcs nyugodt elmével bucsúzik

E' játékszin álорczájától,

Szabad lelke följobb ohajtozik

E' bujdosó csillag hantjától.

BERZSENYI.

Hajlandóság. Nincs nagyobb tisztelet, mint az igazi hajlandóság.

ÁNYOS után —

Honi nyelv. Szép és dicséretes az idegen nyelvek tanulása, de tudja előbb az ember hazai nyelvét.

KISFALUDY KÁROLY után S. Karolina.

Aphorisma Kolosvárról. Az encyclopédia egy arbockosár emberi tudásunk hajóján, de melyből még egy hajós legény sem kiáltá az alatt bámész-kodó hajós népek: száraz! száraz!“

Komolyrejtvény.

Ismered ama hatalmas 's nagy erejű csudalényt,
Mindig uj, magos, mély, piczin, és óriás teremtményt?
Mélly meredt is lehet, mint ki mélyen szendergve alszik,
Fut, hajlong, iramlík, és száll, mindig mozog, bár fekszik.
Láthatlanul felvonatra jó mint légkocsi szállva,
Itt leomlik a' mélységbe, ott kibukik magosra.
Nyugodtan tolong keresztül a' legkeskenyebb téren,
Megdagad, 's alig lel tágas utat legnagyobb helyen.
A' földnek minden foltjából mosolygó virágot csal,
Majd szemfödél gyanánt fekszik rá, 's terhétől az elhal.
Bagad, ajándékoz, visz, szül, elnyel, hangzó, néma, 's dönt;
Haragjában rémitőleg bög, 's korlátlanul dühöng.
Majd ismét csendes lágy hangon altató dalt zengedez;
Sokszor félholt epedőnek éltető enyhet szerez.
E' világ mindenségének ő nagy hajtókereke,
Eltűnését okozza csak a' föld veszte és vége.

Előbbi rejtvény: F e j.

Kérelem Az utolsó évnegyed elérkeztével kéretlennek a' fertályévi t. előfizetők, ne terheltesse nek megújítani e' lapokra az előfizetést.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiaczon alul a' Duna partján, 114. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.